

Kristi Himmelfart – 1. tekstrække

Nygårdskirken 29. maj 2025, kl. 10.30

Tekst: Markusevangeliet 16,14-20

Salmer: 355; 251; 254; 259; 545, v.1; 252

Tak Gud, fordi din Himlen også er her hos os! Amen.

En af mine yndlingshistorier handler om en mand, der samlede på *huller* – nemlig dem, der var tilbage når han havde spist sin schweizerost! Han gemte hullerne i æsker - store huller i brune æsker, små huller i blå. En dag spurgte en gæst ham, hvad der *var* i alle de æsker – og da han hørte svaret, sagde gæsten: *Huller er meget frihedselskende; det er synd at holde dem indespærret!* Så læssede manden der samlede på huller alle æskerne på en vogn og kørte dem ned midt i byen og slap hullerne ud! Folk grinede selvfølgelig af ham, når han forklarede hvad han lavede: *Han er skør: Det er jo det rene ingenting!* sagde de hovedrystende. Men nogle børn blev begejstrede: De fangede hullerne, balancerede med dem og lod dem stige til vejrs som sæbebobler! Og hullerne svævede afsted og trængte uden vanskelighed gennem beton og sten, for de var jo det rene ingenting! Nu var der

pludselig hul i skolen, i rådhuset, i de grå husrækker – selv kirken havde fået et køje! Og gennem hullerne kunne man se skoven, bakkerne, den blå himmel. Det luftede friskt gennem de nye åbninger – og folk klappede og råbte: *Vores by en meget smukkere nu!* Og de gjorde manden der samlede på huller til deres stadsarkitekt. Fjøllet? Ja, måske – men for mig er det en Jesus-fortælling! Jesus skabte med sit liv på Jorden netop *huller* i vores grå og indelukkede tankespind – så vi kan ånde friere og modigt tro på det gode i livet og hinanden. Kristus har skabt hul til himlen for os! For han *forsvandt* ikke gennem et hul i himlen og blev *væk* for os på Kristi Himmelfartsdag: Nej, tværtimod gik han ind i en usynlig dimension for at være *nær* hos os *alle* sammen, al tid og alle vegne. Jesus Kristus er et *åndehul* i verden, der forbinder os med Guds kærlighed og tilgivelse og åbner vores øjne for, at himmeriget findes allerede her hos os! Ja, Himlen er *her* når tro, håb og kærlighed får lov at gennemhulle det magtmisbrug og den griskhed, vi ser omkring os; så gennemhulles også vores tvivl og frygt. Gud lukker sin ånd *ud* i vores verden, så den kan blæse frisk mod *ind* i os! Guds ånd *åbner* vores øjne og hjerter for en

glæde og værdi, vi ikke selv ville være opmærksomme på! Guds ånd ser ud af *det rene ingenting*, men den kan som de fine huller i fortællingen trænge igennem alt – fx gennem den tunge stendør ind til Jesus i gravhulen og vække ham til livet! Og gennem dén låste dør, som Jesu disciple bange gemte sig bag efter hans opstandelse og komme ind med fred og nyt mod! Guds kærligheds ånd kommer ind, hvor den vil – også i *vores* lukkede grave og i vores *ensomhed* og i tvivlende sind og forstenede hjerter! Det, der i verden regnes for *det rene ingenting*, de usynlige kræfter af tro og håb, overbærenhed, langsomhed og blidhed — *de* er Guds vej til heling af blødende og bange hjerter! Vores tilværelse er *stadig* smertefuldt – splittet – fuld af nederlag, ja. Og *også* omfattet af Guds tilgivelse og omsorg! For Guds fællesskab med os, Hans Himmel, den vil Han skal fylde *hele* vores liv – også allerede nu og her her på Jorden! Gud vil nå os hvor vi mindst venter det! Glædelig Himmelfart!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.